

Neděle 13. po sv. Trojici

1J4,7-12

3.9.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je, který přijítí má, který je láska.

Introit:

Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo.
Z pokolení do pokolení trvá tvá věrnost, upevnil jsi zemi a ta stojí.
Podle tvých soudů vše stojí dodnes.

Píseň: 109

Čtení: J3,1-21

Píseň: 426, 395

Kázání: 1J4,7-12

Milovaní, něžně, láskyplně oslovuje svědek víry Jan své bratry a sestry ve sborech, někde v dnešní Sýrii. Již nebojuje s vyznavači židovství. List pastorální epištoly Jana je psán v době, kdy v Janovských obcích dochází ke sporům uvnitř. Jak formulovat víru, jak žít, aby pravá víra byla na nás poznat?

V obcích církve dochází k třenicím, názorovým sporům. Jsme Boží stvoření nebo máme Boha v sobě? Žijeme ve světle nebo chodíme ve tmě? Tedy parafrázuji – vychází z nás světlo, tedy dobro, láska, nebo z nás vychází temnota?

Jsme věrní ve svém životu Ježíši Kristu nebo jsme podlehli svodům jiných? Jsme děti ďáblův nebo děti Boží? To jsou argumenty svědka Jana, který se snaží v obcích obnovit víru v Ježíše Krista jako člověka. V obcích Janovské tradice hrozí gnóze, ariánství a jiné bludné nauky. V jistých variantách tyto směry ohrožují i dnešní křesťany. I dnešní křesťanství je ohroženo různými ismy.

Svědek Jan obrací naše oči k pozemskému Ježíši. Ježíš jako člověk nás vyzval k následování. Tedy nás vyzval, abychom plnili přikázání, které sám dodržoval.

Milovaní, milujeme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Třikrát v přečteném textu zazní milujeme, dvakrát zamilovali, pětkrát slovo láska. Láskou, milováním, zamilovaností se to v našem textu jen hemží.

Člověk je již skeptický k takto silným slovům. Víc než kdy jindy se dnešní čtenář těchto veršů ptá, jak poznat skutečnou lásku, jak se zamilovat a nespálit se, jak milovat a být zároveň láskou obdarován? Nakonec otázka: nevyhoří člověk, když miluje tak, jako miloval Ježíš? A dovede vůbec člověk tak milovat?

Milovaní, Jan si toto oslovení nevybral náhodně. Jan pokračuje ve svědectví, které dostal od těch, kteří se setkali s živým Ježíšem. Lásku Ježíše k člověku poznali na vlastní kůži, dodržovali jeho dvě přikázání lásky. Svědek Jan je nositelem lásky, kterou se naučil od Ježíše. Nejde jen o božství Ježíšovo. Jde o jeho pozemský skutečný život. Jde o jeho lidství, které umřelo na kříži.

Výrok pokračuje dál. Jen lidská láska nestačí. Láska v Ježíše nás přerodí. Znovu se narodíme. V bolestech, dlouze přichází tato láska, až nás přemůže. Jako Nikodém žasneme nad její mocí.

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás. Trochu mi to připomíná spor našich vnuček. Kdo byl první, kdo byl na počátku akce. Zde se tento spor nevede. Pro Jana je nezpochybnitelné, že na počátku tu byl Bůh. Byl tu nikoli jako nějaký Istivý, úskočný Bůh. Zamiloval si nás. Mít rád, to ještě jde, ale zamilovat? Vzplanout láskou; a dá se po staletích lidského vraždění a lidské nenávisti, sobectví ještě vzplanout láskou k člověku? Jde to ještě vůbec? Svědek Jan svědčí o tom, že to jde. Znovu a znovu Bůh plane nepochopitelnou láskou ke svému stvoření. Jeho zamilovanost v člověka není jen pouhá emoce, kterou odvané čas.

A poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. Boží láska ke svému stvoření se změnila v čin. Nejde milovat a nečinít pro toho, jehož milujeme, nic. Božím činem pro člověka bylo poslání *jediného Syna*. Záměrně svědek Jan zamlčuje jméno tohoto Syna. V Janově svědectví totiž jde o skutečnost lásky, která překročila hranice poznatelného. Smrt se proměnila v život.

Ovoce Boží zamilovanosti k nám lidem je opravdový a pravdivý příběh Ježíše z Nazaretu. Příběh, který bychom měli dokonale znát a zamilovat si jej. Právě poznání Boha totiž není z toho, abychom jej viděli, abychom se jej zmocnili, jako tomu někdy chtějí lidé.

Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla cíle. Jako by svědek Jan všem gnostikům, ariánům a ismům říkal: nesnažte se Boha vidět v mystických vytrženích, v náboženských obřadech. Bůh zůstává s vámi, když se sejdete spolu u jednoho stolu. U tohoto stolu končí vše, co nás zbavuje lásky k bližnímu. U tohoto stolu smíme zažít přítomnost vzkříšeného.

Pane, prosíme, dej, ať tě nenásledujeme jen slovem a vyčpělou láskou. Dej, abychom si tě zamilovali láskou nevadnoucí a nehynoucí.

Amen.

Píseň: 339

Večeře Páně